

Lĩnh Đình Chích Khoái
thơ Đình Linh, nhà xuất bản Giấy Vụn 11/2007

Mục Lục

La đi man o li din
Ngôn ngữ và thịt
Thực đơn
Hát đi em
Mặt mẹ mà
Đừng!
Thơ kiểu Trung Hoa
Thơ ba cạnh
39 động từ
Từ túng
35 bài thơ một câu
Về thơ
Ô hẹp của thi ca
Tùng tá thơ đen
Những từ điển mới
Vài từ rất lạ
Một bài thơ hoàn toàn vô nghĩa
Đố vui để học
Đổi chác
Ngẫm về ngoan
!!!
Những từ chính
Việt tôi
Hậu Việt ngữ
Hậu thời trang
Thân sự
Đối thoại trong bóng tối
Tự thú
Kiểm điểm
Giữa chị em ta
Bợ chồng
Ngoặt
Cải lương
Một cặp thuận hòa
Một quyết định đạo đức
Cao đẳng mỹ thuật
Đạo
Đảm bay
Đối thoại về trí tuệ trần trường
Thơ song nghĩa
Phân đầu
Thể thể
Mô ran háng
Bố khí
Một bản cổ nông cần cù từ đồng quê thơ mộng
Quyết chí
Phim sách
Phong thủy
Phương thức vận chuyển
Bún và phở

Cơm và cháo
Tại nhà hàng
Quán trái đất
13
Costa San Giorgio
Thơ hậu chiến

La đi man o li din

Thời nay, ai cũng thuộc lòng vài từ tiếng Anh, ngôn ngữ của đế quốc, để dễ bán rong, tiếp khách, mò trang sex trong giờ làm việc, nhưng trước đây vài thế kỷ, bọn thủy thủ, cái nhóm duy nhất được trôi dạt khắp nơi, thường biết qua loa đến ba bốn thứ tiếng. Columbus, chẳng hạn, có thể "ú ớ cả ngàn ngôn ngữ." Với Genoa là tiếng mẹ đẻ, hẳn viết bằng tiếng Tây Ban Nha nhiệm Bồ Đào Nha, rắc thêm vài chục từ La Tinh và Ý. Như mấy tay lướt biển khác, hẳn cũng rành lingua franca, một loại tạp pín lù những thứ tiếng rôman, trộn tí tiếng A Rập, Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ. Bùn xin đại từ, giới từ, với một văn phạm thô sơ, động từ thì miễn quá khứ, chẳng mấy tương lai, lingua franca là một thứ ngôn ngữ cò cựa, luôn biến dạng, để dân tứ phía có thể trao đổi mà khỏi la hét hay làm dấu lung tung, múa rối, để họ có thể trả giá, làm tình, hay ít nhất thay phiên ra vô, qua lại với nàng Kiều bất động, miễn phí, con ngựa dame de voyage mắc dịch, sau khi chia sẻ mẫu phô ma mốc meo. Vai trò của lingua franca bị giảm đi khi một văn hoá lẫn áp những văn hoá khác. Không như bọn thủy thủ, quân chiếm đóng hiếm khi chịu thương lượng với dân địa phương, bằng bất cứ ngôn ngữ nào. Họ chẳng cần học tiếng lạ, nhưng cái bọn bản xứ ngồ ngộ, lúc thì cau có, lúc cười ngốc, phải thuộc ít nhất câu "Stop!" ["Ngừng!"], hay "Don't move!" ["Đừng nhúc nhích"].

Gần 3 triệu lính Mỹ đến Việt Nam, nhưng họ không rinh một từ Việt về nước. Chôm làm gì? Chỉ nặng va li. Chữ "tet" có trong nhiều từ điển Mỹ, nhờ biến cố Tết Mậu Thân, nhưng bạn không bao giờ nghe từ này trong đối thoại. "Cha gio" có lấp ló một thời, nhưng nay đã nhòa vào dĩ vãng. (Bên Pháp, từ "nem" mạo danh món gỏi cuốn, bán bởi Ta, Tàu và Tây, muốn nước mắm phải đắp thêm 25 xu.) Năm 1988, Yusef Komunyakaa, một cựu chiến binh Mỹ tại Việt Nam, cho ra mắt tập thơ "Dien Cai Dau." Ừ, thì tao điên, mày điên. Không biết "điên cái đầu" trong tiếng A Rập là gì?

Stop! Don't move! Ti mi hazer venir pazzo! Mày làm tao điên cái đầu! Cạ cạ thẳng Mỹ, dân Việt đã thấm vài chục từ của nước Huê Kỳ. Năm 1998, tôi mò xuống Cần Thơ. Ngồi tại một quán café, dưới bóng tượng lãnh tụ sừng sững, thô tạc, tôi thấy một nhóm thanh niên ổng ẹo, thả bước trên phố. Họ đồng đảng chẳng thua Little Richard (ông tổ của Tuấn Anh). "La đi man!" gả sồn sồn tại bàn bên cạnh thốt.

Tôi chưa từng nghe từ đó. "La đi man là cái gì?"

"Đồng tính. Tụi nó đồng tính. Tụi nó là la đi man!"

Người Việt thường gọi người đực đồng tính là bê đê, từ chữ Pháp pédé, hay bóng, vừa có nghĩa đen tối, vừa lảng lướt. Còn có từ hi-fi, tính dục hai đầu, nhại chữ hai phái, âm dương luân chuyển, hai thành một. Phân vân nửa phút tôi mới suy "la đi man" đã bị chuyển lệch từ "ladies' man." Đầu thai thành từ lóng Việt Nam, nghĩa của nó đã bị lộn ngược, từ một tên đực cò, thu hút nhiều phụ nữ, một "man" của nhiều "ladies," thành một nửa phụ nữ, "lady," nửa đàn ông, "man."

Nhiều từ Anh ngữ trong tiếng Việt nằm trong phạm vi kỹ thuật: radio, TV, video, computer, fax... Một số khác, quân sự: xe tăng [tank], bom [bomb], na pan [napalm], mìn [mine]...

Bọn trẻ hợp thời thì cứ suốt ngày mô đen [modern] này, mô đen nọ, như "Con em tao nó rất mô đen, nó chỉ nghe nhạc róc [rock], rap và jazz. Nó chỉ mặc quần jean[s] nhập."

Một từ lai căng rất lảng xẹt, phi lý, là lô gích [logic]. Cái lô gích mượn từ ngoại quốc là để xen vô một thể vật hay khái niệm mới. Tại sao người Việt lại dùng "lô gích" khi họ đã có sẵn "lý luận"? Chẳng lẽ "lô gích" sang hơn? Cũng như tại Mỹ, nhiều nhà hàng Ý ưa dùng "ristorante" để giết le, nghe cầu kỳ, ghê gớm hơn "restaurant."

Người Việt đã mượn từ ngôn ngữ Pháp chữ ragu [ragout], bơ [beurre], xà lách [salade], phở [pot-au-feu], sô cô la [chocolat], bánh gatô [gateaux], bánh flan [flan], paté, paté chaud và yaourt, nhưng, ngược lại, ngôn ngữ Việt vắng bóng thức ăn Mỹ. Vài quầy bán rong tại Sài Gòn có quảng cáo "hot dog," nhưng đó chỉ là một loại xúc xích xiù xiù, in in, nhỏ thó, trơ trụi, thiếu mù tạc và sốt cà chua để ướm át trét thân.

Cocktail, thường viết trệch thành Cooktail, không làm bạn ngà ngà, lâng lâng, quạu hay trữ tình, mà chỉ ngọt lè, ngọt lét như tú bà. Cao bồi [cowboy] thì không chăn bò mà lại cà bơ cà bắt, giựt dây chuyền và giở đàn bà. Mít tinh [meeting] không phải là buổi họp mà là một cuộc xuống đường, đả đảo... hay đón chào, theo báo Nhân Dân, chủ tịch Triết. Mát-xa [massage] thì phạm tội hình sự, phải đút trước, rồi mới đút sau, không như đấm bóp, tuy trong mát xa cũng có những màn đấm bóp, chính là bóp. Bê bi thì chỉ là baby, nhưng má mì [mommy] thì không phải là mẹ hiền, nhóp nhép bã trầu, đứng dưới cây cau sắp bị đốn, rình hát ô cho con út (con cả đã thành đôi với thằng A-gì-gì-đó tại Đài Bắc), mà lại là tú bà, sẵn bầy hát ô cho đàn em út.

Thời buổi văn minh, man rợ kiểu mới, thiếu gì kẻ vừa nốc bia [beer] vừa thư giãn bằng phim [film] sếch [sex], làm tôi nghĩ đến từ o li din, từ chữ Anh ngữ "origin," nguồn gốc. Không phải danh từ mà là tính từ, o li din, ô kìa, cha chả, quái thay, có nghĩa là chưa úp là là.

"Anh o li din?"

"Vâng, tôi vẫn còn trinh."

"Anh la đi man?"

"Không, tôi là ladies' man."

Kể cả từ "American" cũng đã bị nắn lại bởi cái lưỡi Việt Nam. Năm 1995, khi tôi đang thả bộ trên một con đường Sài Gòn—trên đường, vì lẽ đường quá bừa bộn—một phu xích lô cứ kèm theo tôi, lải nhải câu khách. Tuy tôi đã từ chối vài lần, hẳn không chịu thua.

"Anh người nước nào?" Hẳn hỏi.

Tôi ghét câu đó nhất, nên không trả lời.

"Anh người nước nào?" Hẳn lập lại.

Tôi lại lờ hẳn.

"Anh là Nacirema," hẳn phán, rồi đập đi mất.

Nacirema là American đánh vần ngược chiều. Hẳn quả đúng. Tôi là một người Mỹ ngược chiều.

Ngôn ngữ và thịt

Ngôn ngữ xuất phát từ thịt.
Không thịt, không ngôn ngữ.
Điều này quá hiển nhiên.

Những từ như bụi, dai hay rắn chắc, chẳng hạn,
Đều vô nghĩa nếu không có phần mềm có thớ,
Bọc xương. Những từ như chết, cao ráo, đẹp,
Hốc hác, đẻ hay đã chưa? Hơn nữa,

Ngôn ngữ bình dân luôn luôn đầy ắp thịt:
"Mày đừng xuyên tạc thịt tao, mày!"
"Thịt em như vậy mà nó không ưa!"
"Thịt má mày là thịt chợ chiều!"

Thực đơn

Thịt rắc phần trắng.
Thịt giăng đồ mủ rẻ tiền.
Thịt rọi từ sau bởi đèn đỏ chớp chớp.
Thịt chụp từ dưới.
Thịt tự đắc, chụp từ dưới.
Thịt vừa được chinh, được trầm trở khắp thế giới.
Thịt đang lang thang bỗng bị ụp.
Thịt ướp mỡ hôi dĩ vãng.
Thịt riêu trong hạm hực.
Thịt bị khạc lên, đập, rồi đốt.
Thịt bị nổ tung để kiếm lời.
Thịt bị bóp méo bởi tiếng tăm hay xuyên tạc.
Thịt sốt ruột dưới tấm drap xa tanh.
Thịt cuộn trong một chiếc mền cũ, bện tết.
Thịt được đem lên vào, ra thiên đàng.
Thịt chùa nhưng không chùa, linh thiêng, không ai thấy.
Thịt cong queo trên lề đường, lốm đốm tuyết mùa xuân.
Thịt núp sau báo mới ra lò.
Thịt phô toàn những màu chướng.
Thịt bày nhầy trên sân khấu.
Thịt rướm máu để ăn khách.
Thịt rửa, rồi nhét vào lòng đất.
Thịt thừa khá có duyên.
Thịt dứt khoát chéo vào hư vô.

Hát đi em

Nhiều đêm, trần trở, tôi tự hỏi
Sao H lại quá hờ hang và hiểm độc?
Nào là hang, hằm, hổ, hốc và háng.
Nào là hỏa, huỷ, huyết và hãm he.

Nào là ho gà và hóc xương cá.

Mặt mẹ mày

Ai bảo dân ta không lô gích?
Vật đầu tiên hài nhi rờ là má, là má.
Miệng không răng chỉ có thể thốt M.
Vì thế: mắt, mũi, miệng, môi và mặt.
Tóc và tai thì đã trệch thành T.

Đừng!

Theo một lý thuyết, từ đầu tiên
Của nhân loại có lẽ là "đừng!"
Quản lý một đàn con mất dạy,
Bà mẹ tiền sử cứ phải "đừng!"
Đừng [bỏ món đó vào miệng]!
Đừng [trèo lên cành cây đó]!
Đừng [đánh thức ba mày dậy]!

Cách đây 150.000 năm, mục đích chính
Của ngôn ngữ là cấm đoán. Hiện nay,
Ở vài nước trên thế giới, mục đích chính
Của ngôn ngữ vẫn là cấm đoán.

Thơ kiểu Trung Hoa

Âm
Vật
Đồ
Dương
Thầm
Bùn
Ti
Khoản
Thò
Oanh
Đẻo
Định
Rắn
Hôn
Loãng
Thiện
Dung
Thiến
Bèo
Véo.

Thơ ba cạnh

Tươi
Đẹp
Chán đời.

Héo
Tàn phai
Tan tác.

Nóng
Mồ hôi
Khói lửa.

Lạnh
Giọt nước
Tưng bừng.

Môi
Khúc củi
Theo tháng ngày.

Mắt
Tro
Phong lưu.

Tóc
Cát bụi
Mỏi mệt.

Xương
Ra đi
Gân guốc.

Mủ
Da người
Mụn nhọt.

Máu
Thế xác
Nhịp nhàng.

Da
Tâm hồn
Lãng mạn.

Chó
Làm tình
Đau đớn.

Sông
Nhọn
Khổ sở.

Cơm
Trần lan
Bất ổn.

Người
Quanh quần
Nhục nhĩ.

Vú
Cô đơn
Rải rác.

Mông
Buồn tẻ
Đốt pháo.

Vui
Lạnh lẽo
Sôi nổi.

Khổ
Qua đèo
Mệt mỏi.

Gối
Thèm khát
Chút chút.

Giường
Sung sướng
Lả người.

Nam
Tàu
Thuyền bè.

Nữ
Hạ
Rác rưởi.

Sống
Lầm than
Chuối ngày.

Chết
Ăn xôi
Khó khăn.

Nước
Cẩm thạch
Ngọc trai.

Trà
Đá quý
Cục than đen.

39 động từ

Nhìn, chớp, mỉm cười,
Chào, hỏi thăm, liếm,
Xoa, thở dài, dựa,
Chu, vuốt, tặc lưỡi,
Nuốt, phình, rung,
Thêu, vổ, quyết định,
Bác, phì cười, phỏng,
Nắc, trù tính, chạm,
Nhủ, khen, chớp chớp,
Nổ, trích, giải thích,
Ra vẻ quan tâm, liếc, gãi,
Khêu, địt, đăng hăng,
Ngáp, cạ cạ, thở dài.

Từ túng

Từ này có nghĩa là đúng,
tuy vậy, có lẽ, hay không đúng,
tùy trường hợp.

Từ này có nghĩa là thèm thuồng,
tình yêu, tình bạn, hiếp dâm,
hay một khao khát đột ngột
để bàn cãi những vấn đề triết lý
với một ai.

Từ này không học được,
nghĩa của nó hoàn toàn bí ẩn.
Không ai có thể phát âm
hay ghi nó vào trí nhớ.

Từ này đa dạng và có thể được đánh vần
một ngàn, một tỉ cách--sao cũng được--
Nhưng nghĩa của nó thì tuyệt đối chính xác.

Từ này cũng đa dạng,
và có thể thay thế bất cứ từ nào khác,
mà không mất nghĩa.

Từ này chỉ được ám chỉ,
và không hiện trên sách nào cả,
kể cả từ điển.

Từ này không được thấy hay thốt ra,
nhưng được viết xuống thoải mái

trong bóng tối.

Từ này có một nghĩa khi thốt ra bởi người đàn ông,
nhưng hoàn toàn khác nghĩa khi xướng âm bởi người đàn bà.

Từ này có nghĩa là bây giờ, sắp đến, hay không bao giờ,
tùy tuổi tác của người nói.

Từ này có nghĩa là đây, đó, hay không đâu cả,
tùy quốc tịch của người nói.

Họ thường nói dân bản xứ
chỉ dạy người ngoại quốc một ngôn ngữ giả,
thoái biến, ngụy biện,
chế nhạo ngôn ngữ thiệt.

Họ cũng thường nói dân bản xứ
không hiểu ngôn ngữ của chính mình,
nên phải nhại lại ngụy âm của ngoại quốc,
để suy ra cuộc đời mình.

35 bài thơ một câu

Tôi lưỡng lự trước khuôn mặt
Sắc sảo, sáng rực, sành, hơi hơi cáo,
Trên một cơ thể trắng, phẳng,
Có lẽ suy dinh dưỡng.

*

Nàng muốn được thụ thai
Bởi mỗi bộ óc táo bạo, xuất chúng
Nàng quen trên trang giấy.

*

Đêm nào, điện thoại cũng reo
Đúng 2:13, nhưng nàng
Không bao giờ nhấc máy,
Vì đó là giờ chồng nàng chết.

*

Nguyên buổi, kiến sống
Tha kiến chết ngang thảm
Rẻ tiền, ni lông, bát ngát,
Để xơi hay cúng?

*

Trước khi làm tình, xin,
Sau bữa tiệc, mẹ vợ và chàng rể

Không đội trời chung.

*

Ngạo mạn, ngỗ hay điên,
Nó tuyên bố nghề nghiệp của nó
Là nghỉ, ngáp và ngủ.

*

Dựa trên những thất bại lớn, nhỏ, ngoạn mục,
Cả một cuộc đời thất bại triền miên, hẳn quyết định
Sẽ viết một quyển sách dạy đời thiên hạ, để cải tiến
Và cải thiện đất nước và nhân loại,
Trước khi hẳn chết.

*

Rưng rưng nước mắt, hốn hển,
Hắn bẻ tay tôi, nắm tóc, tì đầu,
Trước khi trao cho tôi
Nhẫn cưới hột xoàn.

*

Ngày, đêm, sáng, tối,
Tôi chủ động, rồi chờ,
Chờ và chờ, nhưng hẳn
Vẫn không dám rời tôi.

*

Tuy nàng khác màu da chàng
Và chỉ bằng nửa tuổi chàng,
Chàng thích nhúi đầu vào
Cái nách rậm của nàng,
Rồi gọi nàng bằng mẹ.

*

Tuy chàng khác màu da nàng
Và ngực chàng hóp,
Nàng thích bú vú chàng,
Rồi gọi chàng bằng mẹ.

*

Say đắm vết đàn bà
Hơn đàn bà, hẳn mãi mê
Sưu tầm từng mảnh vụn,
Kỷ vật, di thể, món lưu niệm,
Hương và nhiều của đàn bà.

*

Điếc, mù, cụt tay, cụt chân,
Bê bết máu, hấn bò lên sân khấu
Để lãnh huy chương từ kẻ trốn lính.

*

Ngày cuối của trần gian, mặt trời
Không lặn mà bay lên, bay lên,
Bay lên mãi.

*

Sau mỗi lần làm tình,
Nó lại quên tên
Người tình.

*

Coi ai cũng như ai,
Nó chỉ dò tên người tình
Sau khi làm tình.

*

Nó mặc quần áo hết thời,
Ăn thức ăn hết hạn, sống
Tại một nước hết xí quách.

*

Sau vài xì rựu,
Thù biến thành bạn,
Ai cũng là bà con,
Chim hót, cá nhày,
Thế giới hòa đồng,
Con đàn bà nào
Cũng là vợ hấn.

*

Trong một thế giới đa âm và đa sắc,
Nó chỉ nghe được 2 nốt
Và thấy được 2 màu.

*

Đọc câu sau, nó quên câu trước,
Vì đầu nó chỉ chứa được 1 câu
Ngắn ngắn.

*

Đọc từ sau, nó quên từ trước,
Vì đâu nó chỉ chứa được 1 từ
Ngăn ngăn, thông thường,
Không quá trừu tượng.

*

Nó chỉ ăn mỗi món một lần,
Trò chuyện với mỗi người một lần,
Ngủ trên mỗi giường một lần.

*

Nằm một mình, trần truồng, nhăn nheo, khú,
Nó vẫn đắc chí lắm lắm, Phàn bội
Là sức mạnh.

*

Nó cực kỳ nhạy cảm
Với từng co, giật, chuyển, nhích, nấc, ho,
Ợ ngọt, ợ chua, nheo, nháy của tâm hồn nó,
Nhưng hoàn toàn phớt tình với tình trạng
Của tất cả sinh vật khác.

*

Nó rất triết lý với đau khổ lớn
Của người khác, rất tình cảm
Với khó chịu vặt của bản thân.

*

Mỗi bất hạnh của người khác
Là một an ủi cá nhân, một hớn hờ,
Thậm chí một sự may mắn cho đời nó.

*

Nói dối cả đời,
Nó nghi ngờ tất cả,
Kể cả tiếng chó sủa
Và tiếng chim hót.

*

Để được chính phủ phát gạo mỗi tháng,
Nó phải nói dối 24/24 với thiên hạ,
Vợ, con, chim, chó, mèo, vịt và ngựa.

*

Nó biết sơ sơ về tất cả mọi thứ
Trừ những thứ nó không biết gì cả.

*

Nó luôn nhai vôi kiến thức, rồi phun
Những mẫu ba láp, lây nhầy,
Vào mặt thiên hạ.

*

Hắt bóng lên trang,
Nó nguyện rửa sách,
Bảo văn bù xù.

*

Lờ văn cảnh, nó sẵn tù,
Chờ cơ hội tụt quần,
Rống, Hiếp dân!

*

Không biết nghe,
Nó chỉ biết chờ
Phiên lải nhải.

*

Nhiều khi, rùng mình, nó nhớ
Bao nhiêu lần nó suýt chết,
Bao nhiêu lần nó suýt sống,
Bao nhiêu lần nó suýt hiểu một vấn đề.

*

Tuy chưa từng rời nhà,
Tuy vẫn ở nhà, nó khóc
Âm thầm mỗi đêm vì nhớ nhà.

Về thơ

Tuy chủ đề chính của thơ vẫn là thơ,
Bạn không nên viết về thơ trong thơ.
Bạn cũng không nên đặt tên con mình
Là "Thi Thơ" hay "Thơ Thơ."

Thậm chí tôi rất ghét thơ,
Tất cả thể thơ trên thế giới.
Tôi chỉ thèm mút tủy thơ.

Khi làm thơ tôi luôn luôn cời truồng
Để tiện trét bùn vào mặt thơ,
Cái mặt diêm dúa, dễ thương của thơ.

Cuối cùng, thơ chỉ là những chùm chữ
Vừa cô đọng vừa bất ngờ
Như nửa-người-nửa-tuyết-vời.

Khi tịt từ, bạn phải lắng nghe, lắng nghe...
Bạn phải chôm chữ.

Tôi thì quen thình chữ từ đáy quần,
Từ gót giầy cao gót của phụ nữ,
Từ bàn chân đen của tất cả loài mọi.

Hãy bới chữ từ cổ họng của những người tù oan mạng sắp bị xử tử.

Hãy vỗ chữ từ những quần xi-líp hồng (hồng) của gái trinh.

Hãy chặt chữ từ cái mỏ huênh hoang của độc quyền.

Nếu làm thơ
Thì chỉ nên bợ dít thơ thôi,
Không được thờ ma nào khác!

Nếu làm thơ
Mà không lộn ngược thơ ra
Thì không nên làm thơ.

Tất cả các thơ kiêng cũ
Đều là thơ cục cút!

Thơ tiền chiến/thời chiến/khẩu hiệu/
Thơ lay nhây/thơ thẩn/thơ ước/
Thơ mộng du/đèn cây/thơ ma
Chảy òng ọc 10.000 trang
Mùn phùn, phất lẹ,
Đơn điệu, đu đưa,
Đã làm nhèm nhẹp bao nhiêu cặp vú lép?

Làm sao để giải phẫu hoàn toàn
Vành tai tiếng Việt?

Anh Ba vất giòng!
Tôi chỉ anh một lần cuối:
Không có gì khó tưởng tượng
Hơn một nhà lao không vách.
Không có gì khó tưởng tượng hơn
Một nhà lao không vách.
Không có gì khó tưởng tượng hơn một nhà lao
Không vách.

Ô hạp của thi ca

Shakespeare sáng tác 154 bài sonnet,
Phần đông về tình yêu. Pablo Neruda
Thì viết về chính trị, lịch sử, tình yêu
Và những thứ vớ vẩn như bít tất, muối, bắp,
Quả chanh và cà chua. Những nhà thơ thiên
Thì chuyên viết về thiên nhiên. Người Việt
Thì dùng thơ để tỏ những cảm xúc về tình yêu,
Quê hương, chiến tranh, phận đĩ, Bác và mẹ.
Hồ Xuân Hương thì tả đèo, đéo và quả mít.
(Vài nhà thơ bệnh hoạn còn mân mê lỗ đít.)
Nhưng tại sao trước nay không ai thèm viết

Về sự khiêu gợi của cái nách hay cái muống?

Sự trơ trẽn, dút khoát hay nhược thế của cái lưng?

Vẻ đẹp của quạt máy, chậu rửa hay tủ lạnh?

Tâm lý của loài cá, bàn chải đánh răng hay xà phòng?

Cha mẹ chồng, cha mẹ vợ, con thằn lằn hay con gián?

Từng tá thơ đen

Dư trứng, gà, vịt, cu hay cá sấu cũng vậy, lược thì tổn nước, nhai mãi cả miệng, cổ nhân phải chôn đi, để con cháu đào lên sau một ngàn năm, vừa ăn vừa nguyền rủa tổ tiên, Sao mà lại lảm cẩm đến thế! Một lão răng đen, mắt đục, khều khều tôi, bảo, "Thơ cũng vậy, chú em. Phải chôn ngàn năm mới tạm nhai được."

Những từ điển mới

Từ điển này chỉ có những tính từ tốt đẹp
Và lành mạnh như khoẻ, no và ngoan.

Từ điển này không có những động từ ướm
Và đôi truy như mò, liếm, giải hay bóp.

Những định nghĩa trong từ điển này đều có thể
Được cò kè, tu bổ hay xóa đi bởi chính bạn.

Từ điển này định nghĩa những từ
Bằng những trái nghĩa của chúng:

Đốt t. Có kiến thức rộng và sâu.

Nghèo t. Có nhiều tiền của, nhiều hơn mức bình thường.

Vơ Vét đ. Rộng rãi về mặt chi tiêu trong quan hệ đối xử với người.

Vài từ rất lạ

áp drap d. Môi trường của loài ái nam ái nữ, có hai lưng và hai đít, gần như không lông, sống khắp thế giới.

ba phái t. Người có ba nhu cầu, và ba cách đáp ứng. Em tôi, nó ba phái. Nó có gấp ba cơ hội để thoải mái.

bất động sản t. Cá tính của trí thức ở những nước ù cạc, ù lì và ù xoẹ.

bi hài d. Tình hoàn của các cụ.

bơ phở d. Phần thưởng (nghĩa bóng) của những người lao động cực nhọc. Cày cả đời, bao giờ mới bơ phở?

choãi vãi t. Nói về người nữ yêu đời, đầy nhựa sống, trái nghĩa với hạn hán.

dạng dang t. Kết quả của cuộc áp drap giữa một người choãi vãi và một người quá hí hửng.

động dang đ. Động nửa chừng rồi phải ngừng vì mỏi tay, tuy đối thủ vẫn còn sống nhăn răng.

đại đường t. Như tiểu đường, nhưng trầm trọng hơn.

đèo đéo đ. Tổ chức, lãnh đạo và động viên quần chúng qua những thử thách lịch sử. Đèo đéo nhân dân là trách nhiệm của Đảng.

hạ bả d. Hạ bộ của đàn ông sau khi nghiêng rãnh và thờ dài. Thuồn xong, hẳn tỉ mỉ lau chùi hạ bả.

hạnh tung đ. Lăn đầu vô đề, lăn đầu chuyển mình với ai. Tuy ba phái, nó chưa từng hạnh tung.

khảm khít t. Biết đoàn kết, tương trợ lẫn nhau. Gia đình tôi rất khảm khít.

lèo loét đ. Liến thoắng đến lở cả miệng. Vì chưa hạnh tung, nó luôn lèo loét.

liến dương t. Nói về người nam yêu đời, đầy nhựa sống, trái nghĩa với hoạn dương.

lết dương t. Chặng cuối của hoạn dương, trước khi kéo màn, đào huyệt và thắp nhang.

neo nồn đ. Việc nam nữ chính thức riêng buộc nhau thành một tổ ấm trăm năm, trên nguyên tắc. Chưa neo nồn, chạy tới chạy nui. Chưa neo nồn khổ lắm tụi bay ơi!

phình nặn đ. Vừa mìa vừa mím vừa móc vừa mút vừa mát xa.

quân trường d. Đặc công không mặc quần để khỏi vướng kềm gai (nghĩa đen) hay bọn phình nặn lộ liễu, không biết ngượng vì quá trơ. Quân trường hiên ngang giữa ban ngày, thật tởm lợm!

són hót đ. Nịnh bợ theo thói, gần như vô ý, do không tự chủ được miệng, lưỡi, răng và trí tuệ. Cha mẹ phình nặn, con són hót.

thơ đườn d. Những bài thơ rất dài và cứng đơ, sáng tác bởi những thi hào bất động sản.

thơ đùn d. Thơ được đẩy ra từ trong và dưới. Ít khí, khó viết thơ đùn.

thơ kệ d. Cũng được gọi là thơ ông kệ hay thơ ma, một loại thơ rỗng, không thật, dùng để nhát con nít mỗi khi cúp điện.

thụt đũa đ. Vừa kên vừa rút lui.

trám mút đ. Kích dục phái nữ bằng miệng và lưỡi, thường nói trịch thành chằm mút.

trừ sản d. Đi đôi với cộng sản. Không có trừ sản, sao có cộng sản?

Một bài thơ hoàn toàn vô nghĩa

Viết một bài hoàn toàn vô nghĩa
Không phải là chuyện đùa.

Hãy thử viết: "Thôi thì. Thế thôi.
Thà vậy. Chẳng sao. Đành.
Vấn vậy sao? Bao lâu nữa?"

Hãy thử viết: "Thôi thế thì thôi
Thôi thế thì thôi thôi thế thì.
Thì thì thì thôi thế thì thôi.
Thế thôi thì thì thì thôi thế.
Thì thì thì thôi thế thì thôi."

Hãy thử viết: "Không được, không nên,
Không thể, không dám. Sao không?"

Hơn nữa, một từ nhỏ nhất,
Một quán từ, chẳng hạn,
Con hay cái, cũng đã tích góp
Cả ngàn quan hệ từ ngàn năm.

Con ám chỉ động vật.
Cái ám chỉ tĩnh vật.
Con khủng long,
Con dương dương.
Cái Dương Thu Hương.

Một kẻ ít lời, nghèo nghĩa như tôi
Cũng không thể né hàng vạn
Những ký hiệu lằng nhằng,
Bám vào từng dấu phẩy,
Khi đang gõ một bài thơ
Hoàn toàn vô nghĩa.

Đố vui để học

Trước khi làm tình, bạn nên:

a) uống bia và ăn thịt chó

- b) hát karaoke
- c) tâm sự
- d) lập hôn thú

Sau khi làm tình, bạn nên:

- a) hỏi thăm người nằm bên cạnh
- b) về nhà với mái ấm gia đình
- c) bay đến phòng mạch
- d) uống bia và ăn thịt chó

Mục tiêu cao quý nhất của hôn nhân là:

- a) đeo vàng
- b) vượt biên
- c) làm tình thường xuyên
- d) truyền giống

Ta có quyền nói dối:

- a) để khỏi mất lòng
- b) để dễ móc túi
- c) để thỏa mãn dục tính
- d) để ăn khớp với Đảng

Một bài thơ có thể:

- a) cải tiến xã hội
- b) băng một vết thương
- c) khiêu dâm
- d) cảnh cáo bạo quyền

Nhà thơ là:

- a) những thằng hề
- b) kẻ làm cách mạng
- c) con sâu làm sầu nổi canh
- d) bọn khủng bố

Quốc gia giàu vì:

- a) dân trí cao
- b) chế độ dân chủ
- c) địa lý
- d) di sản văn hóa

Quốc gia nghèo vì:

- a) dân ngu, cu đen
- b) chế độ cực quyền
- c) địa lý
- d) di sản văn hóa

Quốc gia có uy thế nhờ:

- a) có nhiều tiền
- b) có nhiều súng
- c) di sản văn hóa
- d) trai hùng, gái xinh

Con người có phẩm chất nhờ:

- a) ngoại hình (đẹp, cao ráo)
- b) khả năng dùng vũ lực
- c) khả năng dùng Anh ngữ
- d) quốc tịch của hẳn

Trả lời đúng: a, d, a, d, c, c, c, c, d, a.

8-10 điểm: bạn rất sắc bén, có nhiều triển vọng nhập Đảng hay Hội Nhà Văn trong một ngày gần đây.

5-7 điểm: bạn lúc tỉnh, lúc mơ, còn sót những thành kiến đòi truy và phản động. Nên kiểm điểm thường xuyên.

4 điểm hay thấp hơn: bạn là một thứ bệnh truyền nhiễm nguy hiểm, vô phương cứu chữa.

Đổi chác

Hí mắt tao cho kiếng mày?

Năng gặt tao cho gương nứt mày?

Áo ngắn tao cho lưng dài mày?

Phần lổm tao cho phần tòi mày?

Bóng tao cho tương lai mày?

Tương lai tao cho bóng mày?

Bướu tao cho ba lô mày?

Ô xi tao cho khói mày?

Nách tao cho háng mày?

Má tao cho má mày?

Má tao cho vợ mày?

Lác đác tao cho lộp độp mày?

Luộm thuộm tao cho dạt dào mày?

Thú tính tao cho cảm thụ mày?

Xun xoe tao cho hăm he mà?

Chiều dài tao cho bề ngang mà?

Bất danh tao cho hư truyền mà?

Ngã về ngoan

Ngoan là đức tính
Của nô lệ và những kẻ
Hai mặt. Ngoan chọi đá,
Núp sau bút hiệu.

Nhỏ nó ngoan, lớn nó du kích.
Phá đám là mặt nhọ của ngoan.

Ngoan luôn nịt vú cho thật lép.
Ngoan luôn siết cặc cho khỏi nhô
Từ đáy tâm hồn.

Nằm trên, ngoan liệt dương.
Nằm dưới, ngoan lãnh cảm.
Nằm úp, ngoan chống đít, nghiêng răng.
Nằm một mình, ngoan vẫn banh háng.

Ngoan khác lịch sự và ý tứ.
Ngoan nhìn lên. Lịch sự và ý tứ
Nhìn ngang.

Quan hệ của ngoan luôn chênh lệch.
Ngoan không công bằng với bản thân,
Nên không thể công bằng với người khác.

Phi lý trí,
Sống như chết,
Vặn vẹo và méo mó,
Ngoan không thể táo bạo.
Ngoan chỉ biết hòa theo.

Ngoan vừa nói vừa che miệng, vừa cười khúc khích.
Ngoan vừa bợ trứng dái (hay vú mướp) người khác
Vừa cười khúc khích.

Ngoan là bà con với ngớ ngẩn.
Gỗ đầu ngoan, ngoan liếm tay.
Thọc đầu ngoan, ngoan dựng miếu.

!!!

Trình nữ đẻ trăm trứng!!!
Đều búng!!!

Chó ăn thịt người!!!
Uống rượu đế!!!
Rung đùi!!!

Nông Đức Mạnh từ chức!!!

Bầu cử tự do!!! Đa đảng!!! Trong vòng một năm!!!

Thuyền nhân Mỹ, Úc!!!
Dạt vào Bà Rịa!!!

Ông già Việt Nam!!!
95 tuổi!!!
Cùi!!!
Hủi!!!
Sắp sửa lên xe hoa!!!
Vớ hoa hậu Đà Loan!!!

Hồ Chí Minh có phải!!!
Là người tình bê đê!!!
Của Ngô Đình Diệm!!!

Bin Laden đến Hà Nội đêm qua!!!
Ngủ ở lãng Bác!!!

Người Việt đi thẳng!!!
Đứng thẳng!!!
Nói cũng thẳng!!!

Những từ chính

Ai chẳng biết văn phạm phản ánh tâm hồn? Là bảng chú dẫn, đầu mỗi, là ngón trỏ chỉ thẳng vào đáy thẳm con người? Những kẻ ưa viết những câu lê thê, bất chấp cú pháp, chẳng hạn, thì hay nói dối, thức dậy trễ và thường nghiện rượu? Những ai tuyệt đối không thèm chăm phẩy thì luôn ăn mặc luộm thuộm?

Để tiêm, gieo, gởi, để dút khoát đụ một tinh thần phấn khởi, kiên quyết vào những công dân bấy lâu nay đã quá lừ đừ, hết xí quách, chính phủ ra lệnh mọi người phải dùng dấu than sau mỗi câu, viết hay nói. "Hình như đang mưa!" chẳng hạn, hay, "Tôi buồn ngủ!"

Chính phủ cũng sẽ trừng phạt những ai quên dùng dấu than sau những từ chính. Vì có quá nhiều từ chính, thiên hạ thấy an toàn nhất là nên dùng dấu than sau mỗi âm. "Tôi! Là! Một! Người! Lao! Động!" chẳng hạn, hay "Lỗi! Thoát! Chỗ! Nào?!"

Hôm qua, một ông già 89 tuổi quên dùng dấu than sau từ "bác," khi đang trò chuyện với vợ khoảng nửa khuya, trong gác ngủ. Nhờ một anh hàng xóm cảnh giác, thính tai, ông cụ đã được tuyên án 35 năm cải tạo, để được làm gương cho những thế hệ trẻ, cho cả bà vợ lơ đãng, Không! Biết! Xây! Dựng! Chồng!

Việt tôi

Sáng, việt tôi.
Chiều, việt tôi.
Việt tôi chia, hô,
Đôi khi lỡm.

Cống việt, tôi chạy.
Bồng việt, tôi bơi.
Ôm việt, tôi ngủ.

Giữa giấc, tôi thỏ thẻ việt.
Háo hức, tôi suyét việt việt.
Mở mắt, tôi lại thấy việt.

Đôi khi tôi sườn mướt việt.
Đôi khi tôi nguyên rửa việt.
Đôi khi tôi lờ việt, nhưng việt
Chưa từng lờ tôi. Việt vẫn việt,

Dù tôi chịu việt hay không.
Đôi khi, quá bực mình,
Tôi chỉ muốn bóp cổ việt.
Thấy việt hấp hối,
Tôi hô hấp việt.

(Tôi không cáu việt
Vì việt kém người, mà
Vì việt thua việt.)

Việt tôi là cái mạng.
Không, việt tôi là cái mùng.
Việt tôi là nguồn cháo tôi húp,
Tắm, lặn và bơi.

Hậu Việt ngữ

thân tặng Trịnh Thanh Thủy và Nguyễn Duy

Tuy có gặp ba cơ hội để thoải mái, em tôi, ba phải, vẫn chưa từng áp drap.

"Khổ lắm", nó lẻo loét, "em chưa hạnh tung hay choãi vĩ bao giờ. Thà lết dương như anh còn hơn!"

"Mày cứ kiên nhẫn", tôi khuyên. "Đừng vỗ đại bi hài hay hạ bã của bất cứ ai. Làm vậy, chỉ có dạng dang. Từ từ mày sẽ có đối tượng trám nút. Đừng vội neo nồn."

"Đèo đèo cả đời bởi bọn trừ sản, anh quen sồn hót. Thơ bất động sản, thơ đườn, thơ đùn, thơ ông kẹ, anh đều rành. Nhờ biết phình nặn, ngày nay anh bơ phở, nhưng em không muốn làm quân trường mãi mãi, nhục lắm."

"Hết liến dương, bây giờ tao chỉ đại đường, động dang, sắp sửa thụt địa, nhưng dù sao đi nữa, tao lạy ông bà vì gia đình mình khảm khít."

Hậu thời trang

Áo dài phất phới, hé hở chọn lọc, tơ tằm tả tơi—85.000
Quần bò miễn đáy, sôi nổi triền miên, lổm đổm bùn—150.000
Áo phông lòe xương, phô hình chuột quái, khá sặc sỡ—30.000
Com lê si đa, gấn mới tinh, chỉ mặc một lần, trong hòm—90.000
Quần lót dễ tụt, chẳng thêm bợ đít, phảng phất mùi dứa—45.000
Xi líp gác trịnh, siết mạch tối đa, bùi hương giấm—70.000
Cà sa tân thời, lóng lánh về đêm, tiện nhún nhảy—120.000
Đồng phục công an, vạn túi thăm, khởi còi—320.000
Váy ca ve, đượm tình tứ, luôn mát mẻ, đại hạ giá—10.000

Thân sự

Cơ thể con người,
Thật quen thuộc, quá xa lạ,
Mỗi lần tụt quần là một lần
Năm vạ.

Đầu, mình và ngũ chi.
Tóc, tim và chỗ khuất.
Miệng và vài kẻ hư vô.

Mông em, tưởng Bá Linh.
Anh phải, anh sẽ phóng!
Dập mặt.

Gò Công, nhìn thẳng.
Núi Bà Đen, địa ngang.
Vịnh Hạ Long, trả từng giờ.

Mỗi năm, sóng biển lại khiến cái tôi lở thêm ít nhất một gang tay.

Đôi thoại trong bóng tối

"Ký ức là một kẻ trần truồng, da lổm đổm
Những tiếc rẻ, ngời chồm hồm bên cạnh
Cây đèn cầy, trong lòng cá voi."

"Ký ức là cái rở khổng lồ,
Đầy ắp cảnh, câu và cá
Phơi hoai không khô."

"Lưỡi câu hay câu tỏ tình từ lỗ miệng?"
"Đã không mặc quần mà còn dám hỏi!"

"Không ai lái hay lọc, ký ức tự ngựa, gãi hờn gót chân kẻ đã khuất."

Tự thú

Có lẽ tôi là một họa sĩ ác. Tôi luôn tả rất tỉ mỉ, âu yếm, tất cả những khuyết điểm trên mặt và cơ thể người mẫu. Tôi dùng mắt và cọ để luồn vào từng kẽ răng khắp khềnh của từng nụ cười gượng. Tôi nắn từng mụn, bướu, vượt từng lớp vẩy. Tôi buộc người mẫu vào những tư thế khó chịu, nguy hiểm, đôi khi kém vệ sinh, thỉnh thoảng nhục nhã. Tôi chẳng thèm vẽ những làn da nõn nà, khô mịn, mà sưu tầm từng loại ghẻ mọt. Hứng, tôi bắt cả trăm người – nam, nữ, trẻ con, già nua – chồng chất lên nhau, ngổn ngang, đồng đều khoả thân, dân chủ, lấy nhày nước rãi, máu, mồ hôi và nước mắt, để tôi có thể mô tả loài người cho thật chính xác và linh động.

Kiểm điểm

Trán rộng, tạm gọi là thông minh, mệnh mang, hên là không u quá, nhưng cũng đủ cứng để úi vào ức đối thủ một cú quả là vô duyên trước khi lặn vào lãng quên.

Mắt ti hí, chẳng thấy được bao nhiêu, càng ngày càng cận vì lăm li nhìn trơ vào cảnh mặt trời làm tình với mặt trăng, thật là đáng đời.

Mũi thì quá tẹt, dĩ nhiên, đôi trụ, An Nam, bấy lâu nay không yếm trợ nổi cho một giọng kính mù rẻ tiền, lượm từ lề đường nhớp nháp sau một trận mưa rào.

Một hàm răng hỗn tạp, bất đồng, mâu thuẫn, mỗi đơn vị, mỗi chiếc răng, là một cá thể tự do, bất khuất, cam kết không đội trời chung với bất cứ chiếc nào khác.

Một bộ ngực khiêm nhường, nhược tiểu, lép nhưng không lém, sòng phẳng, an phận.

Ngược lại, dương vật thì ù lì, với một khuôn khổ, kích thước mang máng nhi đồng, nặn hoài cũng vậy thôi, vừa tủi thân vừa lấu cá, lẩn lóc dưới gầm giường.

Giữa chị em ta

Chồng em nó chẳng ra gì—
Ngu, ấu trĩ, cả đời bợ dít mẹ—
Tổ tôm xóc đĩa nó thì chơi hoang—
Thua, nó còn đi bia ôm để giải xui!—
Nói ra xấu thiếp, hổ chàng—
Nói phí hơi, ai chẳng biết?—
Nó giận nó phá tan hoang cửa nhà—
Chủ nhà đuổi thì bỏ mẹ!—
Nói đây thôi có chị em nhà—
Các chị có chồng, các chị biết—
Còn năm ba thúng thóc với một vài cân bông—
Và thùng mì gói, hiệu Miliket—
Em bán đi, trả nợ cho chồng—
Còn sót vài tờ, em ăn sầu riêng—
Còn ăn, hết nhịn cho hả lòng chồng con—
Chết thì chết luôn, tao chán lắm rồi!—
Đặng cay ngậm quả bồ hòn—

Ngậm mà nhắm nhò gì? Còn phải nuốt nữa—
Cửa nhà gia thế, chồng con kém người—
Biết trước, thà tao lấy một thằng Đài Loan!—
Nói ra sợ chị em cười—
Mày cười bà, bà bắt liếm lồn!—
Con nhà nho giáo lấy phải người đần ngu—
Thú thật thì đần ngu, nho hay cán bộ thì cũng vậy thôi—
Rồng vàng tắm nước ao tù—
Ta về ta tắm ao ta, chờ cơ hội vượt biên—
Người khôn ở với người ngu nặng mình.

Bợ chồng

Tôi, đàn ông, thích nằm dưới hơn nằm trên.
Nằm dưới khoẻ hơn, dĩ nhiên, đỡ mỏi chân.
Tôi thích đàn bà chồng lên tôi.
Tôi thích làm bợ.

Xưa tôi cặp với Grace Dollar, người Cu Ba.
Grace có nghĩa là ân huệ. Dollar là đô la.
Ân Huệ Đô La thích nhún nhảy nhịp nhàng,
Hai tay bợ vú, trên cơ thể tôi. Shira,
Người phá trinh tôi, cũng nằm trên
Trước khi nằm dưới, rồi lại nằm trên.

Shira, Shira, bây giờ em ở đâu?
Ân Huệ Đô La, bây giờ chị ở đâu?

Ân Huệ Đô La hơn tôi 15 tuổi. Sành đời,
Ân Huệ Đô La biết nhiều mảnh. Một là
Trò trét sữa chua lên dương vật phẩn khởi
Của tôi, rồi liếm, rồi mút. Cho đến chết,
Tôi sẽ nhớ ơn Ân Huệ Đô La.

Trong tù, toàn đực, ai mạnh làm chồng,
Ai yếu làm bợ. Vậy thì: "Thằng nhóc kia,
Mày muốn làm bợ hay làm chồng?"
"Tôi chỉ muốn làm chồng, thưa ông."
"Được, vậy thì tao làm bợ mày.
Tối nay mày bú cu bợ mày nhé."

Tù của đàn bà cũng có bợ, có chồng,
Nhưng có lẽ bình đẳng hơn vì không
Có tình trạng ai xâm nhập cơ thể ai,
Không có cái thiệt hay giả để trả bài,
Chỉ hàng ngàn và hàng ngàn
Những âm hộ buồn thiu.

Ngoặt

Trong phòng trọ, ký túc xá, trên cát hay cỏ.
Dù sao đi nữa, ngày mai, khúc này vẫn còn.
Hai người đứng giữa 6 tỉ người đứng.
Nhân loại chia đôi. Kẻ đã, kẻ chưa từng.
Run. Bập bẹ. Nhắm hay mở mắt.
Tắt hay bật đèn. Buông. Buông đi!
Trước đó, cơ thể chỉ là một đầu
Với một miệng, luôn luôn há.
Nay mới biết hình hài có hai miệng.
Hai hệ thống tiêu hóa thông vào nhau.
Bắt cả hai đầu, hai bụng ụp vào nhau.
Để được dính thân, ăn học cả đời.
Hai món xoàng, nho nhỏ, đặc biệt,
Thật quá vừa vặn. Ai chẳng có?
Xong, hai phận song song trong bóng tối.

Cải lương

Dao này nhọn, thon, dài nhất,
Dao này không đâm mà xoá,
Như cục tẩy học trò, dao xoá
Mặt mày bằng máu tao, hoặc
Máu mày, máu nào chẳng vậy,

Cũng như duyên nợ loài lợn.
Heo biết khóc, ai chẳng biết?
Ruồi còn biết nức nở về đêm.

Sông thì phải chết trong biển, chông nhòa
Êm đêm, nếu vô mảnh, trong lòng vợ hiền,
Rồi lại dụi dụi mắt, rút dao khỏi cuộc tình.

Một cặp thuận hòa

Ban ngày, họ là một cặp thuận hòa: chàng ngồi trước máy vi tính trong phòng làm việc, nàng nấu nướng trong bếp. Họ có một đứa con một tuổi. Nhưng về đêm, nàng lại nguyên rửa chàng trong giấc ngủ. Đồ chó đẻ, nàng chưởi. Đồ mất dạy! Chàng rất trầm tĩnh trước những xúc phạm này. Tiềm thức nàng đang được xả, chàng nghĩ, rồi tiếp tục ngủ.

Nhưng có lúc chàng cũng xả. Chàng với tay để tát vào mặt nàng. Chàng đấm và bóp cổ nàng. Tất cả trong giấc ngủ.

Sáng đến, họ bê vết máu và bầm tím. Họ ngồi ăn sáng, chân thường khều nhau dưới mặt bàn. Chàng đọc báo, say mê theo dõi mục thể thao. Nàng liệt những việc sẽ làm trong ngày. Đứa bé thì bập bẹ. Họ nhìn nhau rồi cười.

Một quyết định đạo đức

Một gã trung niên yêu hai mẹ đàn bà. Chuyện này cũng bình thường. Như Camus bình, "Ai yêu tất cả đàn bà thì không yêu ai cả," nhưng hẳn, Nguyễn Tâm Trung, chỉ yêu hai người. Một là vợ.

Vì đạo đức, vì có trách nhiệm, hẳn quyết định là sẽ không bao giờ thèm muốn người đàn bà thứ hai, không những không bao giờ tưởng tượng hai bàn chân nũng nịu, chĩa lên trời, đập gấp, khá nhịp nhàng, mà còn không nghĩ đến tên người này nữa. Tuy vậy, thỉnh thoảng, khi quá mệt hay hơi xin, hẳn suy là giải quyết tốt đẹp nhất là vợ hẳn phải chết ngay lập tức, một cách hung bạo, đau đớn, để hẳn có thể âu yếm làm tình với người đàn bà thứ hai, sau khi đã cưới hỏi hẳn hoi, để tuyệt đối không trái đạo đức.

Cao đẳng mỹ thuật

Thấy một con chó đi quanh quẩn, dựng đuôi lên và lòi lỗ đít ra, tôi thấy mình quá siêu việt. Dù sao đi nữa thì tôi cũng là người, nên không bao giờ đi quanh quẩn, lòi lỗ đít ra. Kể cả khi tụt quần, lỗ đít của tôi cũng không lòi ra.

Có một lần tôi thấy một bà mẹ thổi rất nhịp nhàng vào lỗ đít của đứa con, để chữa cho nó một bệnh gì.

Đạo

Chẳng hữu, chẳng tả, tôi đứng giữa,
Toòng teng. Chẳng dương, chẳng âm,
Tôi sẵn sàng già cái để khỏi chết,
Già đực để khỏi mang bầu hay đẻ.
Vì lỗ sinh, tôi phải tồn. Nếu được,
Tôi đã phá thai chính tôi.

*

Đạo khả đạo là đạo xoàng.
Danh khả danh là danh dỏm.
Vô danh, thiên hạ coi như cút.
Hữu danh, vạn vật bói.

*

Em ơi, làm gì có đấng thần quyền nào
Ban trúng vé số hay tấm chồng Đài Loan,
Nhà lầu ba tầng, tiện nghi, tại mặt tiền,
Gieo ung thư cho con để già mắc dịch
Em phải gọi là mẹ hay dì. (Vậy thì em
Đừng phí tiền sắm đèn lồng nhé!)

*

Tại đất nước tôi, một nơi sặc sụa mùi nhang khói,
Những gì chết khô, chết rữa, chết vùi, chết trôi,
Hay chưa từng sống, đều được coi là linh thiêng.

Đắm bay

Trước đây, tôi là một người bủn xỉn, khô khan,

Vắt không ra nước, bế tắc, đứ, cà lăm, cuồng tín,

Nhưng sáng nay, da thịt tôi tươi mát khác thường.
Cả người tôi nhoi nhói. Tôi bỗng hiểu và nói được

2.000 thứ tiếng. Tâm hồn tôi trở mã, vú tôi nhô ra.
Tôi vạch bao quy đầu để cạo sạch thành kiến

Cổ hũ và khổ sở. Răng và kẽ răng tôi sạch hẳn.
Hơi thở tôi bỗng thơm mát khác thường.

Tôi nhìn thật xa. Tôi biết thông cảm với từng
Cọng lông trên làn da của từng người một.

Rùng mình, tôi xuất tinh lần đầu trong đời và vào đời.
Tôi ý thức được cái hĩm và cái lỗ đít kỳ diệu của tôi.

Rốt cuộc, tôi được nở ra để nhòa vào tất cả
Người, thú và vật. Tôi chỉ muốn chồm lên

Để hôn tất cả ngay lập tức. Tôi chỉ muốn phục vụ
Và bú tất cả ngay lập tức. Tôi cũng muốn được bú

Bởi tất cả mọi người trên đời này. Tôi sẵn sàng
Tha thứ và xin lỗi từng lông chân của từng người.

Trần trường, tôi đi giữa Sài Gòn như người Việt đầu tiên.

Đôi thoại về trí tuệ trần trường

"Cơ thể trần trường, với những món quen thuộc,
Độc tài, nóng hổi, không hấp dẫn bằng trí tuệ trần trường."

"Đồng ý, nhưng trí tuệ trần trường
Trong một cơ thể trần trường thì hấp dẫn nhất."

"Đa số trí tuệ đã bị phủ bởi nhiều lớp
Kì hòm, đàm và sáo ngôn. Đa số trí tuệ
Chưa từng nếm mùi trần trường."

"Đồng ý, nhưng trí tuệ trần trường
Trong một cơ thể trần trường thì hấp dẫn nhất."

"Trần trường của trí tuệ là một mạng u ám.
Như người múa thoát y lẫn thẩn, trí tuệ
Vừa vấp vừa vô tình loé ra quà của mình."

"Đồng ý, nhưng trí tuệ trần trường
Trong một cơ thể trần trường thì hấp dẫn nhất."

"Luôn luôn tuột từ kẻ rượt nó, trần trường
Của trí tuệ là một địa đạo ngoằn ngoèo, gián đoạn"

Bởi những buồng xinh đẹp, kinh hãi và sâu khổ.”

“Đồng ý, nhưng trí tuệ trần trỗng
Trong một cơ thể trần trỗng thì hấp dẫn nhất.”

“Sải bước đi tới, trần trỗng của trí tuệ
Sẽ lột quần áo, và nhòa vào, kẻ rượt nó.”

Thơ song nghĩa

Bấy lâu, bao nhiêu biến cố,
Dân ta chưa nhiều cơ hội
Phân tích ý nghĩa cái vú.

Vú ai? Vú mẹ khác vú mẹ vợ,
Khác vú mẹ chồng, khác vú vợ,
Khác vú người chồng mập đật,
Nhưng nói chung, vú là gì?

Hắn là tích trữ và là viện trợ—
Hãy tạm gọi vú là “hắn”—
Là so sánh, cạnh tranh và mục tiêu,
Là mặt trái và phải của thẩm quyền (phân phối),
Là ảo tưởng đối với những kẻ không vú,
Là biểu tượng cho sự bất công tuyệt đối của thiên nhiên.

Xin lỗi, vú có phải là đồ chơi?
-Nói chung, vú không phải là đồ chơi.

Vú có phải là vũ khí?
-Nói chung, vú cũng không phải là vũ khí.

Có lẽ vú là đèn pha của hải đăng trong cơn bão?

Vú là là, vú chỉ là, vú là_____.

Thì ca ta đây tóc, môi và mắt
Nhưng hiếm ai có vú.

Phân đầu

Đầu người quả đa dạng. Đẹp lép, có cái chỉ hiện hình
Từ phía trước. Có cái có hình thù và chức năng như đèn lồng.
Có cái y hệt ống nhổ hay cái bô.

Chúng đến với ta với nhiều kích thước.
Có cái, cực kỳ hiếm, có chu vi xấp xỉ bằng trái đất.
(Ai cam kết đã thấy một cái to như mặt trời là lão phét!)
Có cái nhỏ đến nỗi một ngón tay cũng có thể đè bẹp.

Nhưng loại đầu tôi thích nhất nẩy nở dưới mặt đất.
Bị quên lãng, lằm lì, sốt ruột, chỉ với một chùm rục rở
Nhô lên cho nhân loại.

Thế thế

Mặt trời mọc
Giữa chân người.
Tên tôi hiện
Giữa chân người.
Tôi liếm đất
Giữa chân người.
Tôi biến đi
Giữa chân người.
Tôi không dám
Nhìn mặt trời
Khi nó mọc
Giữa chân người.

Mô ran háng

Gió đông giữa động.
Thật bi hài
Đời trinh nữ,
Vô cùng nhảm nhí.
Hở hang (hở háng)
Nhưng đéo ai xả.
Triết lý muôn thuở
Giữa ben lồn.
Hắn tập thể thao,
Cử tạ mỗi ngày,
Nâng núi Thái Sơn,
Sải sông ngược nguồn,
Chỉ để có cơ
Hiên ngang bú vú.
6 tỉ nhỉnh nhích
Nhưng ta một mình.
Thật là đụ mẹ!
"Cái háng chỉ là
Cái bẫy, con ạ,"
Mẹ đĩ mỉm cười,
Nghiến tằm, bảo tôi.

Bố khi

Bố khi, mẹ ngựa, con chó.
Bố chó, mẹ chó, con rồng.
Bố rồng, mẹ tiên, con Đảng viên.
Bố bồi Tây, mẹ me Mỹ, con tiếp Đài Loan.

Bố Cộng Sản, mẹ hai hàng, con du học Mỹ.

Bố tao khi hơn bố mày!
Mẹ tao ngựa hơn mẹ mày!
Con tao chó hơn con mày!

Bố lại cái, mẹ lại trai, con ba phái.
Bố liệt dương, mẹ liệt âm, con liệt
Cả dương lẫn âm.

Bố đá, mẹ gạch, con đất.
Bố đất, mẹ đất, con bùn.

Một bản cổ nông cần cù từ đồng quê thơ mộng

Tôi mù chữ cho tới ngày hôm qua. Tất cả những đường văn vèo—xâm trên tất cả những mặt phẳng, quanh tôi, cả đời tôi—chợt có ý nghĩa ngày hôm qua. Cho tới ngày hôm qua tôi không biết những lời sỉ vả và ra lệnh luôn luôn vây trùm tôi được cấu tạo bằng chữ. Tôi cứ tưởng chúng chỉ là những con muỗi, hay hạt bụi, hay đốm sơn, luôn luôn chích chọc vào làn da rất mỏng, gần như trong suốt, của tôi. Hôm qua ai đó thốt ra một tràng chữ gần tôi và tôi quyết định viết chúng xuống, theo toàn khả năng của mình: ĐUA BẢMÁ MAYÌ ĐỒU BBÚA CẶC.

Tôi đã viết câu trên bằng mực xanh trên giấy vàng. Cuối cùng tôi đã viết, bây giờ tôi là một nhà văn. Nếu tôi chỉ biết thu câu trên như ý xanh trên ký ức vàng, tôi vẫn chỉ là một bản cổ nông cần cù từ đồng quê thơ mộng

Quyết chí

Địa Đạo Củ Chi sâu 3-8 mét, có 3 tầng hầm hoi, có hầm giải phẫu, giải lao, có nơi để tha gạo, củ sắn, AK và lựu đạn, có bếp Hoàng Cầm và giếng. Bấy lâu ai cũng tưởng hệ thống chỉ dài 250km, với một nhánh lòng thòng để nhà du kích, liệt sĩ, lồm bồm, đến tận mép sông Sài Gòn. Ai ngờ Địa Đạo còn lớn gấp bội. Ngày càng đáo để, chẳng chịt và bát ngát, Địa Đạo luồn từ Hà Tiên đến Lào Cai. Có nơi treo núi, vượt biên, có nơi bới xuống đáy biển. Sự bành trướng của Địa Đạo là do anh Dương Chí. Tuy đã có tên mạ vàng khắc vào bia tưởng niệm đen bóng, anh Chí vẫn mãi mê dùng ki và cuốc để khoét hầm, 30 năm sau nội chiến. 72 tuổi, anh vẫn du kích. Thui thủi dưới mặt đất gần 24/24, không bia, bóng đá, vợ hay mẹ vợ, nóng bỏ mẹ, đâm đĩa mỡ hôi, anh Chí chỉ biết vui buồn với răn, chuột, ca dao và lý tưởng vẫn rưng rục. Cứ vài ngày anh lại xuất hầm để trừng phạt dân, quân và du khách. Súng nổ từng chuỗi, tiếng gào khóc hốt hoảng, rồi nhạc karaoke lại đu đưa, quê hương lại thanh bình. Khi công an hiện thì anh đã biến mất. Anh Chí thì anh sẽ chiến đấu mãi mãi. Anh chỉ gác súng khi đất Việt không còn sót một thẳng ngựa nào.

Phim sếch

Một ả mặt non (hề) đứng bên ven đường (hề) cạnh người cha chồm hồm (hề) luôn luôn trừ SIDA (hề) mỗi lần tôi phóng ngang trên xe Dream (bò xì, rí nhót).

Quất đuôi có-thể-tách-rời lên tường trắng ngà, một khứa thần lẫn khảng khặc, Đắc, đắc, đắc, đắc, đắc, hả hê vì vừa khảng khít với một mống ruồi xanh.

Hí mắt, địa chéo ra cửa sổ, tôi lại thấy nó đứng trơ trong phòng thuê. Cách tôi năm mét, nó đang khòm lưng tưới hoa hay vuốt mèo. Ngứa, nó chậm rãi gãi ngã này, búng binh nọ. Ai chẳng biết vài bông rất mềm dịu, thoải mái, không hăm háng, nhưng tôi, như nó, cũng chẳng thèm mặc. Hôm nay 99 độ C. Ngày mai hay ngày mốt, bảo đảm tận thế.

Phong thủy

Nhà không cửa. Thay vì cửa, một bồn nước luôn sôi sục, biểu tượng cho vượt biên. Dằm con cá vàng thì tượng trưng cho vàng, đô, dép mủ và cả ngàn thứ lật vật được gói ghém, chuẩn bị cho tẩu thoát và tương lai, nay lẳng lẳng dưới đáy biển. Cá vàng cũng là linh hồn những kẻ chết đuối.

Muốn ra vô phải trèo qua cửa sổ. Cửa sổ nào cũng được. Đập bể kính nếu cần. Cậy thanh sắt nếu cần. Ra vào phải lậu mới bõ ghét. Cửa không chặn, không đáng bước qua.

Tường nào cũng tâng Bác, thậm chí cả trần nhà. Nhìn lên, thấy Bác cười xòa, nhìn xuống, bắt gặp Bác tua tủa tòi. Trên bàn thờ, Bác đứng giữa Bồ Đề Đạt Ma, Giê Su Ma, Hà Bá, Ông Địa và Quan Công.

Giữa phòng khách, trên một bệ cao ngang lỗ mũi, một bồn cầu tượng trưng, đúc đại bằng sáo thơ, khẩu hiệu và hiến pháp, to gấp mấy lần tiêu chuẩn quốc tế. Không có bồn cầu thật trong nhà.

Trên một kệ cao quá tầm tay là những món quốc cấm, nhớ nhãng, bỏ ịch, đòi truy, nham nhở, phản động, sống động, thông thường, nhiều lắm không đếm xuể.

Ở cuối một hành lang thăm thẳm, rất dốc, là một cái gương khổng lồ. Gương này cho phép bạn tự chiêm ngưỡng mình từ một khoảng cách rất xa, trong khi đang lao đảo bước tới, mỗi lúc mỗi thêm tốc độ, trước khi té nhào vào gương.

Phương thức vận chuyển

Cách, kiểu hay kiểu cách nhàn hạ, chậm, rẻ, bần cùng và dễ thương nhất là xích lô. Đây tôi chưa kể về sự quan hệ lành mạnh, không vụ lợi, giữa sinh vật và môi trường, một nổi thông đồng nhịp nhàng giữa căng và bầu khí quyển.

Tại Sài Gòn, đây thiện chí, da ngăm đen, phu đạp, định hướng từ sau lưng ta, như một người mẹ ân cần, lo âu, toát mồ hôi hột. Vừa nhìn thẳng vừa liếc ngang, phu chồm, đảo hai vai gầy qua lại, lăm li đẩy ta vào nguồn xe 2, 4 hay 18 bánh, lăm khi phóng ngược chiều, thường xuyên quá tải, lái bởi những kẻ lơ đãng, buồn ngủ, xin hay hận đời.

Tại Cần Thơ, phu khụm người, mâu thuẫn và oái oăm thay, trước mặt khách. Không chớp mắt, ta phạp phồng theo dõi bố già khi hấn lao đầu vào một chốn hư vô đầy hí hửng và bất trắc.

Tại Philippines, phu song song khách, như một người bạn hay anh em, một sự dàn xếp bình đẳng, thân mật và lý tưởng. Tuy vậy, nhiều kẻ vẫn không hài lòng, vì họ thà được trôi qua cuộc đời này hoàn toàn trong tư duy.

Gì thì gì, khi một máy bay nhiều màu, gầm vang, bỗng hiện lên trên trời, ta lại ngược mặt nhèm nhẹp lệ, rồi ao ước. Có lẽ một ngày nào đó tôi cũng được lạnh cóng trên những làn mây, mút kẹo mút rồi quăng que vào thiên đàng.

Bún và phở

Theo đít con trâu,
Lọc tử vụn ngọc
Trời ban, tắm nắng
Nguyên buổi không đen,
Cây bún, cọng phở.

*

Bún tròn tựa, ẩm sì, rồi rằm, lẳng nhăng, lằm chuyện.
Phở mảnh khánh, dẻo, đẹp, không thích liên lụy.

*

Nám, bụi, heo quen chung chạ
Vớ bún. Bò ưa cò cưa với phở.

*

Bún thì tía lia,
Phở chắc giọng.
Luồn vào từng kẽ
Tâm can, bún thọc
Cù léc kẻ nhẹ dạ.
Hách, phở húp hồn.

*

Bún mát miệng,
Phở nhiệt tình,
Tuy có khi,
No, phở lèo.

Cơm và cháo

Cơm rần, cháo nhu.
Cơm vênh, cháo khuất.
Cơm rỗ nét, cháo lèm nhèm.
Cơm vụn hình, cháo mù mịt.
Cơm miễn cưỡng, cháo xù xòa.
Cơm dứt khoát, cháo mũi lòng.
Cơm to mồm, cháo mù mị.
Cơm ngô nghê, cháo ấm ở.
Cơm ăn đứt, cháo ăn đong.
Cơm ăn chệt, cháo ăn chịu.
Cơm kín đáo, cháo nức nở.
Cơm mặc áo, cháo tụt quần.
Cơm phăm phấp, cháo nguây nguẩy.

Tại nhà hàng

Cho tôi một ly nước lã.
Cho tôi một đĩa bò núc ních.
Cho tôi một phần vú gà, không lấy núm.
Cho tôi một bát tiết hạnh.

Món này Tây hay Ta đây?
Món này trong hay ngoài đây?
Món này đã được thông qua bởi bộ
Gì gì chưa?

Cho tôi một xâu thịt nịt.
Cho tôi một tô cháo ngấy.

Quán trái đất

Cơ thể đất trong quán trái đất,
Tôi ăn gấu chó, gấu ngựa, gấu mèo,
Tôi ăn hoa trinh nữ, rái mỏ vịt, opốt.

“Thịt trắng nhạt nhẽo, thịt đen hôi.”

Dân cơm cự dân bánh mì.
Cơm trắng cự cơm đỏ.
Nước mắt cự xì dầu.
Bánh cuốn cự bánh ướt.
Bún ngan cự bún ngỗng.

“Lòng yêu nước là gì nếu chẳng phải
Tha thiết với những thức ăn từ tuổi thơ?”¹

Ăn thức ăn hôi
Biểu lộ sự man rợ, khiêm nhường,
Đồng nhất với trái đất.

“Tuy họ tin lòng bò còn 10% phân, sau khi rửa, họ vẫn ăn.”²

Hôm nay tôi ăn phô ma camembert,
Ngày mai tôi ăn chim se sẻ,
Nghiến xương, mút mỡ,
Cắn đứt đầu, nhai sồn sột cánh gầy.

Nước lèo với hạt hôi hôi như mỡ hôi.
Một cái đầu khổng lồ toát mỡ hôi cú xuống
Một tô mỡ hôi khổng lồ.

Loại bắc kinh thì số dách, đủ cho 6 người,
Nhưng tên đồ tế gian sẽ tráo chó béc-giê,
Chặt thịt béc-giê thành bắc kinh.

Móm mém, hẩn hút
Bằng ống hút
Miếng bi-tết nghiền nhừ.

Nhau nhúng nước sôi.

Xiên và đốt thịt thì quả mọi.
Luộc, cần nôi, thì văn minh hơn.
Nấu bằng sóng điện từ cực ngắn.

Dân ăn dương hình, hot dog, knockwurst,
Cự dân ăn hòn.

Ăn bằng dao và giáo ba ngạnh.
Ăn bằng hai que gỗ.
Ăn bằng tay phải.

Hấp cự lược.

Ăn một bạch châu châu rang ở rạp ciné.

¹ Lin Yutang (Lâm Ngữ Đường)

² Mikhail Bakhtin

13

Bạn luôn khom người trên ghế bành để tỏ tình cải lương với một bộ mặt nhìn ngang. Như thế, bạn giống cây kèn bầu. Tuy luôn mong chờ những lời khen quá đáng về những thành tích cực kỳ vụn vặt, bạn lánh và khi miệt những ai yêu mến bạn.

Khi nắng trưa lại chéo xuống, bạn khẩy đàn, nhai paté chaud và nhắm nháp cà phê chế rượu rom. Luôn luôn lảng lảng, bạn coi cuộc đời như lá bắc hồng quẩn quít nhụy vàng. Tối nay, đứng trong hành lang mốc meo, bạn sẽ thốt câu kể cuối với một chút sĩ diện.

Thiên hạ thường thấy bạn đứng ngang đầu cầu thang, lắng nghe điệu nhạc xa vời. Tóc bạn phồng phía trước, dẹp phía sau. Nhìn chéo, bạn ăn ảnh nhất. Một hai phút sau nửa đêm, sâm banh sẽ tràn từ vành miệng thơm dịu của bạn.

Khi đang khêu mẩu đặc ân đã bị thất lạc từ lâu, ai đó níu vai bạn. Bạn quả là bậc thầy cái chiêu thăm-mỹ-hoá tội phạm của chính mình, khiến những nạn nhân cũng biết ơn khi được hiện hình trong những nhiếp ảnh khiếp tởm của bạn.

Khơi dậy sự ngờ vực và căm ghét bản thân trong bất cứ ai có quan hệ với mình, bạn là một ung thư và một con lợn. Khi chuỗi mơ màng thỏa thuê của bạn bị cắt ngang bởi một cảnh tượng đáng khiếp, rờn rợn, bạn trút một nốt Mi cao, rồi nặn cơ thể một cách khiếm nhã.

“Lăn thẳng thì quá dễ”, bạn nghe trong giấc mơ, “nhưng không ai có thể vẽ một vòng tròn hoàn hảo”. Bạn nhếch môi trước sự khiêu khích. Thức dậy, bạn làm việc cả đêm trên một tờ giấy vô tận, vẽ vòng tròn rồi lại vòng tròn, mỗi cái méo mó, vuông vuông, mang máng hình chữ nhật, thậm chí rõ ràng tam giác.

Ráng lột những ngón tay của bạn, ai đó nài “Buông tôi ra!”, nhưng bạn đã đập đổ mọi ranh giới. Như tất cả nhân loại, bạn thêm một phút phơi bày tuyệt đối. Hôm nay là ngày của bạn. Gân bạn sẽ nhô ra.

Tình cờ nghe “Quê tôi, thiên hạ không...”, bạn đắm vào mặt kẻ phát ngôn, một lão di dân mù, khiến hấn phun hai răng, trước khi chính bạn bị đánh gục bởi một phang ngay ót. Tình dậy sau vài ngày, bạn nghe một con chó đờm sắc não nùng tâm sự rằng chính hấn cũng thường xuyên ngủ gục trong những đoạn gay cần nhất.

Trong cầu tiêu của trạm xe tỉnh lẻ, bạn phát hiện chân dung mình trong thùng rác. Bạn cắt tranh sơn dầu, rồi gấp mặt vào túi quần. Sau đó, bạn cau có khi thấy mũi mình được biểu hiện bằng điếu hút thuốc lòn, và miệng mình chỉ là một cái lỗ.

Bạn không hiểu nổi tích chuyện một thanh niên say đắm phản ảnh của chính hấn dưới mặt suối. Nơi bạn sống, nước không phản ảnh. Không gì phản ảnh. Quan niệm về bản thân hoàn toàn được cốp ghép từ những lời gièm pha của thiên hạ.

Khi bị chủ khuyên nên mua áo mới, bạn đáp: “Mua áo mới có nghĩa là thừa nhận tôi sẽ sống ít nhất hai năm nữa. Quá tự tin như vậy dĩ nhiên sẽ bị trừng phạt. Hơn nữa, một sự bất phù hợp nhỏ nhằng sẽ hiện ra giữa cái áo mới tinh và cơ thể chưa chi đã mòn của tôi. Sự bất phù hợp này sẽ làm toàn thể con người tôi, từng tế bào một, cảm thấy xấu hổ không thể tả xiết, một sự xấu hổ không phải trên da mà trong da, một sự xấu hổ sẽ khiến tôi chết sớm”.

Bạn thức dậy, bao trùm bởi một giai điệu hoang dã. Trên trần, một vết ẩm hiện hình mặt mẹ, nhìn chéo. Một chất lỏng đáng khả nghi đang nhiều xuống trán bạn. Ước gì có một bàn tay to choán như cây dù để che chở bạn khỏi cơn thoái hoá mơn mớn này.

Costa San Giorgio

Có một con đường tại Firenze, một con đường có thiết —Costa San Giorgio— được xây như đường hầm. Hẹp và vắn vèo, bề ngang bị xiết bởi những bức tường uy nghi, lỏ nhỏ trên đỉnh cả vụn mảnh thủy tinh sắc và đa sắc, Costa San Giorgio chạy hoài mà không bao giờ bị lỗ trốn hay cắt ngang bởi bất cứ đạo nào khác. Bầu trời mảnh khảnh giảm sơ phần ngộp ngạt. Costa San Giorgio nhấp lên, thoải xuống, trải qua nhiều đồi, hay chỉ một đồi theo hình chữ chi. Cũng có lẽ nó luẩn quẩn đi vòng, một hình thể bao bọc Firenze, nước Ý hay cả vũ trụ đã được, hay chưa đã được, đồ vẽ trong bản đồ. Cũng có thể nó là một loại máy tập thể dục khổ sai, đời mới, giảm chân tại chỗ để đùn, nhòa rồi giảm mỡ. Gì thì gì, khi khách bộ hành xấu số, ẩm ở đã lỗ lòn vào Costa San Giorgio, hấn chỉ có thể sải chân bước hoài để đến một kết thúc đơn độc thể thâm và nực cười. Trong cuộc hành trình hấn sẽ thấy, nếu thò lỏ mắt tinh, bao nhiêu phế tích tội nghiệp của những kẻ đi trước: những chiếc giày lỏ lòi, há họng, vớ để mòn, gãy, xi ba chao; những cây bút khát mực; tấm tấm đen; cụm tóc dài, ngắn hay loăn xoăn; những mẫu xương không rõ lý lịch từ thú, tiên hay người; những trang xé từ tiểu thuyết hoặc từ điển, Zingarelli, Webster, Larousse, tất cả đều được tuyển làm nghĩa vụ hậu bã vệ sinh. Khách bộ hành có thể đi ngược chiều, dĩ nhiên, nhưng quyết định này hiếm khi dẫn đến một kết quả mát dạ—quá nhiều cây số đã phai nhòa, quá nhiều tích tắc đã tích tắc. Đi ngược lại cũng có nghĩa là thú nhận sự đại dột và vô nghĩa của cả một cuộc đời, một đời người lãng phí lảng vảng cõi Costa San Giorgio. Vì vậy khách lữ hành đành phải lê bước tiến tới, trên một lối đường quá hẹp cho chỉ một chị mèo được đong đánh. Khi là người vì đói khát, sĩ diện không cho phép hấn gỡ những cánh cửa lạnh lùng của những căn nhà hiếm thấy. Gì thì gì, những căn này, tuy vẫn kiên cố và thanh lịch, rõ ràng đã bị bỏ trống nhiều thế kỷ.

Thơ hậu chiến

Trời đổ mưa, cơn mưa càng lúc
Càng nặng hạt. Lợi dụng thời tiết,
Tôi ra lệnh cho phe ta nhanh chóng
Rời con suối ngập nước, bỏ mặc
3 bạn bị thương nằm lại với đất trời.

Sẩm tối, chúng tôi phát hiện ra một hang đá,
Nên hân hoan chui vào ẩn náu. Nếu không kể
Những bạn về từ trời đây, trời đó, thì hầu hết
Chỉ mới lở xớ tự do — phần lớn được tuyển mộ
Với lời hứa "sẽ được gian nan, hạnh phúc tại đó đó,"
Sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng đến phút này,
Chẳng ai còn nghĩ đến chuyện đi đó đó, mà chỉ
Mong thoát khỏi vòng vây của chúng nó.

Trước khi lên đường, chúng tôi bóp vụn những gói mì,
Nhét xuống đáy ba lô. Thịt gà, thịt heo, chúng tôi xé nhỏ,
Rang thật mặn, ém chặt. Bây giờ vét kỹ, còn sót vài nắm,
Chúng tôi hứng nước mưa, nấu một nồi canh lợng bợng.

Mưa suốt ngày hôm sau. Có lẽ mưa cũng gây khó khăn
Cho chúng nó, nên chúng tôi tạm thời yên ổn. Đói quá,
Một vài bạn liều mạng bò ra ngoài, hái vài mớ rau rừng.
Trời đất, cơ thể, đầu óc, tương lai, quá khứ lợng bợng,
Tuyệt vọng, cả bọn hầu như chẳng còn suy nghĩ gì nữa.
Chúng tôi đốt lửa sáng rực, hong khô quần áo, đỡ lạnh.

Vết thương nhiễm trùng khiến tôi lên cơn sốt, co quắp
Trong một góc, chẳng chiến hữu nào còn để ý đến tôi.
Tất cả chỉ lo cho mạng sống của mình. Vài bạn thì thào,
Nếu chúng đánh vào, chắc phe ta phải đầu hàng hết.

Sáng, tạnh, tôi ra lệnh lên đường. Trước khi di chuyển,
Tôi nói với anh em, "Ai muốn về thì cứ về." Chẳng phải
Tôi dễ dãi, nhưng có lẽ tôi nghĩ đến phát súng "ân huệ"
Của đồng đội khi cánh tay tôi sưng, đi phải chống gậy.
(Nhưng về làm sao được khi tấm bản đồ duy nhất
Đã nằm cùng với cái xác của anh X?)

Qua một trảng cỏ tranh trống trải, chúng tôi chẳng buồn
Ngụy trang vì đối với chúng tôi, cái chết lúc này chính là
Một ân xá, còn bị bắt thì như là được sinh ra lần thứ hai.

Bắn, chúng nó tràn xuống, bắn. A trúng đạn, giẫy đành đạch.
B ngã gục như thân chuối bị phạt ngang. Biết là chẳng còn
Làm gì được nữa, tôi rút khẩu súng ngắn đeo bên hông,
Kê lên thái dương, bóp cò, tự sát. C cũng tự sát. Riêng D,
Khi vừa buông chốt quả lựu đạn, định ném, thì bất ngờ.

Đình Linh sinh tại Sài Gòn năm 1963, đến Mỹ năm 1975, và cũng đã sống tại Ý và Anh. Viết bằng tiếng Anh, hần là tác giả của hai tập truyện ngắn, *Fake House* (2000) và *Blood and Soap* (2004), và bốn tập thơ, *All Around What Empties Out* (2003), *American Tatts* (2005), *Borderless Bodies* (2006), và *Jam Alerts* (2007). Tác phẩm của Đình Linh từng được tuyển vào các tập *Best American Poetry 2000*, *Best American Poetry 2004*, *Best American Poetry 2007* và *Great American Prose Poems from Poe to the Present*, cùng nhiều ấn phẩm khác. Hần còn là nhà biên tập cho các tuyển tập *Night, Again: Contemporary Fiction from Vietnam* (Seven Stories Press, 1996) và *Three Vietnamese Poets* (Tinfish, 2001), và dịch giả của *Night, Fish and Charlie Parker*, thơ Phan Nhiên Hạo (Tupelo, 2006). Hần đã dịch nhiều nhà thơ, nhà văn Việt sang tiếng Anh, và nhiều nhà thơ thế giới sang tiếng Việt. Thơ, truyện và ký của hần xuất hiện thường xuyên trên những trang web Tiên Vê, Talawas và Da Màu. Hần cũng là chủ bút của trang bách khoa về văn chương Việt Nam, Wikivietlit.

Có Gì Dùng Gì Có Nấy Dùng Nấy

Chủ trì dự án: Bùi Chát
Huy động tài chánh: Mở Miệng

Lĩnh Đình Chích Khoái

Tập thơ Đình Linh

Nhà xuất bản Giấy Vụn

Chịu trách nhiệm xuất bản: Bùi Chát
Đọc bản thảo: Nguyễn Tiến Văn
Bìa: Đình Linh
Trình bày: Phạm Hữu Thăng
Phát hành: Lý Đợi

In lần thứ nhứt 100 bản photocopy, tại Sài Gòn.
Khổ 14,5 x 18,5 cm. In xong và nộp bản lưu cho tổ lưu trữ
La Hán Phòng 11. 2007
© 2007, tác giả & nxb Giấy Vụn
